

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 г 7/2021
27.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Слађана Накић Момировић, у предмету предлагача АА и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Немања Баљ, адвокат из ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против допунског решења Апелационог суда у Нишу Р4 г 1/20 од 14.04.2021. године, донео је дана 27.05.2021. године,

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** допунско решење Апелационог суда у Новом Саду Р4 г 1/20 од 14.04.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Допунским решењем Апелационог суда у Новом Саду Р4 г 1/20 од 14.04.2020. године, ставом првим изреке, обавезана је Република Србија да предлагачима трошкове поступка досуђене допунским решењем Апелационог суда у Новом Саду Р4 г 1/20 од 09.03.2020. године исплати на терет буџетских средстава опредељених за рад судова. Ставом другим изреке, досуђени су предлагачима трошкови поступка за састав жалбе од 06.03.2020. године и жалбе од 17.03.2020. године, у укупном износу од 36.000,00 динара, који ће им се исплатити из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова.

Против наведеног решења предлагачи су благовремено изјавили жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка.

Поступајући по жалби предлагача, у смислу члана 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“, бр.25/82 И 48/88 и „Службени гласник РС“, бр.46/95...106/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење, применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 18/20) и нашао да жалба није основана.

У поступку доношења побијаног решења нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, на које Врховни касациони суд, као

другостепени, пази по службеној дужности, а жалбом предлагача се неосновано указује на битну повреду поступка из тачке 12. ове законске одредбе, јер је изрека првостепеног решења разумљива и о битним чињеницама су дати јасни, потпуни разлози и непротивречни разлози, тако да се њена законитост и правилност могу испитати. Осим тога, у поступку доношења ожалбеног решења није учињена битна повреда поступка из члана 374. став 1., а у вези члана 153. став 1. ЗПП, која би била од утицаја на законитост и правилност побијане одлуке.

Према стању списка и разлозима побијаног решења произилази, да је решењем Апелационог суда у Новом Саду Р4 г 1/20 од 25.02.2020. године, усвојен приговор ради убрзања поступка предлагача на суђење у разумном року и утврђено да је предлагачима повређено право на суђење у разумном року у поступку пред Вишим судом у Суботици П 2466/18 и наложено судији известиоцу у поступку који се води пред Апелационим судом у Новом Саду да у року од три месеца од дана пријема овог решења оконча поступак у предмету овог суда Гж 4679/19. Тим решењем није одлучено о захтеву предлагача за накнаду трошкова поступка насталих по поднетом приговору, те је на захтев предлагача, допунским решењем Апелационог суда у Новом Саду од 09.03.2020. године, одлучено о трошковима поступка, тако што су предлагачима досуђени трошкови у износу од 18.000,00 динара. Апелациони суд у Новом Саду је, поступајући по налогу из решења Врховног касационог суда Рж1 г 5/2020 од 26.02.2021. године, побијаним решењем одлучио да ће се досуђени трошкови поступка предлагачима исплатити на терет буџетских средстава одређених за рад судова, без навођења рока за извршење.

Одредбом члана 345. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да кад се странци у пресуди налаже извршење неке чинидбе, одредиће се и рок у коме је ову чинидбу дужна да изврши, ставом 2. истог члана да је рок за извршење чинидбе 15 дана, ако посебним прописима није другачије предвиђено.

Имајући у виду наведено, супротно жалбеним наводима, по оцени Врховног касационог суда, чињеница да у изреци побијаног решења није наведен парнициони рок не представља недостатак који је од битног утицаја на правилност побијаног решења и због кога се исто не може испитати. Наиме, рок за извршење чинидбе, односно обавезе утврђене судском одлуком прописан је наведеном одредбом члана 345. став 2. Закона о парничном поступку и износи 15 дана, ако посебним прописима није другачије предвиђено.

Осим тога, неосновано је указивање у жалби предлагача да је суд пропустио да за исплату досуђених трошкова одреди суд који је исте прузроковао, имајући у виду да је првостепени суд правилном применио одредбе члана 33. Закона о заштити права на суђење у разумном року одлучио да се наведени трошкови предлагачима имају исплатити из буџетских средстава Републике Србије.

Имајући у виду да је жалба предлагача од 17.03.2020. године сматрана као предлог за доношење допунског решења, у ком смислу је првостепени суд поступио и донео ожалбено допунско решење, то су жалбени наводи којима се указује да је допунско решење од 09.03.2020. године неизвршиво, без утицаја на дручагију одлуку у овој правној ствари.

Како се ни осталим жалбеним наводима не доводи у сумњу законитост и правилност ожалбене одлуке, на основу члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Предлагачима нису досуђени трошкови жалбеног поступка, применом члана 153. став 1. и члана 154. ЗПП, у вези члана 30. Закона о ванпарничном поступку, јер у овом поступку нису успели.

Судија
Слађана Накић Момировић,с.р.

Поука о правном леку:
Против овог решења није дозвољена жалба.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић